

„Aa, det er igen Gutten, Emanuel!“

„Gutten? Hvad er der med ham? Han er da ikke bleven borte? Jeg saa ham ikke hele Eftermiddagen.“

„Nej, den Ting fik jeg jo opklaret; . . . jeg fandt ham oppe paa Loftstrappen, da du var gaaet. Det var igen galt fat med Øret, saa jeg maatte bringe ham iseng. Jeg veed ikke, hvad det er, der er ivejen med ham; jeg har aldrig set ham saa underlig som iaften.“

„Men hvad er det, du siger! Lad mig se ham!“

Han vilde tage Lampen fra Bordet, men hun holdt hans Haand tilbage.

„Det behøves ikke. Den kunde vække ham; . . . jeg har tændt Natglasset derinde.“

Hun rejste sig og fulgte efter ham ind i Sovekammeret, hvor Gutten endnu laa og sov, svagt belyst af det rødlige Skær fra en lille Flamme, der svømmede ovenpaa et brunt Oljelag i et Vandglas bag hans Hovedgærde. Med bægge Hænder under Kinden og optrukne Knæ laa han ganske stille. Ikke en Linje i hans Ansigt røbede i dette Øjeblik andet end den sundeste og tryggeste Hvile.

„Men han sover jo som en Dagtærsker!“ sagde Emanuel. „Der kan umuligt være noget ivejen med ham! Du har ladet dig skræmme, Hansine!“

„Jeg forstaar det ikke . . . før snakkede han helt som i Vildelse og raabte saa fælt. Det kommer saadan stødvis over ham.“

„Aa, det er Foraarsluften, kan du tro! Den gør gerne Børns Søvn urolig. Du skal se, imorgen er han med Guds Hjælp frisk igen.“

„Men jeg synes alligevel, Emanuel, at vi nu skulde —“

„Saa køn han ser ud!“ vedblev han stille smilende. Som de fleste Folk, der gerne hører sig selv tale, overhørte han i Almindelighed andres Bemærkninger. Han havde lagt sin Arm om Hansines Liv og betragtede med